

ἐπὶ ἀνθρώπου ἀμερίμνου μέν, ἀλλὰ τυχεροῦ) Ἰόνιοι Νῆσ. συνών. ψαράς. β) Ἀλιεύς πολυπόδων, ὀστράκων καὶ σπόγγων Θράκ. (Αἰν.) — ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἀν. 2) Καρκίος τῶν γλυκέων ὑδάτων Ἰκαρ.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀλγός καὶ ὡς τοπων. Κάλυμν.

ἀλεάτικο τό, Λευκ. — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,268 ἀλεάτικου Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλεάς.

Πλοιῶριον ἀλιευτικὸν (ἐν Λευκ. ἰδίως τῶν ἀλιευόντων πολύποδας, ὀστρακα, σπόγγους κττ.)

ἀλεγεντάριστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀλεεδάριστος Νάξ. Απύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λεγενταριστός < λεγεντάρω, παρ' ὃ καὶ λεεδάρω, κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς -ίζω ρ. παραγόμενα.

Ὁ περὶ οὗ δὲν ἔγινε ἢ δὲν γίνεται λόγος συνήθως κακός, ὁ μὴ δυσφημούμενος, ἀκακολόγητος: Κἀνὲν δὲν ἀφίνεις ἀλεεδάριστο κ' ἐὸν κί ἀπέκειο κακίωνεις, ἅμα λεεδάρουνε τίοτα ἰὰ σένα!

ἀλέγητος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀλέητος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λεγητός < λέγω παρὰ τὴν μετοχ. λεγημένος, παρ' ἣν καὶ λεημένος.

Ὁ μὴ λεχθεὶς: Μόνο 'φτὸ μοῦ 'χες ἀλέητο κ' εἶπες μου το κ' εὐτό. Ἀλέητη τὴν ἔχω τὴ γουβέδα.

ἀλεθουρίζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀλέθω καὶ τῆς ὑποκοριστικῆς καταλ. -ουρίζω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. γυαλουρίζω, κλαουρίζω, φεγγουρίζω κττ.

Ἀλέθω βραδέως, ἐπὶ μύλου μὴ κινουμένου ταχέως δι' ἑλλειψιν ἰσχυροῦ ἀνέμου ἢ ἰσχυρᾶς πιέσεως ὕδατος: Ἀλεθουρίζει ὁ μύλος.

ἀλέθω κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Καπ. (Σινασσ. κ. ἀ.) Πόντ. (Ἀμισ. Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ. ἀλέθον βόρ. ἰδιώμ. ἀλέσω Ἀπουλ. ἀλέσου Τσακων. ἀλέτω Ἀπουλ. ἀλένω Καπ. (Ἀραβάν. Φερτ.) ἰλέθω Θράκ. (Σαρεκκλ. κ. ἀ.) Ἰων. (Κάτω Παναγ.) Κύπρ. Μεγίστ. Σέριφ. Σύμ. Χίος κ. ἀ. ἰλέθον Λυκ. (Λιβύσσ.) ἰλέσω Ἀπουλ. (Καλημ.) ναλέθω Θράκ. (Μάλαρ.)

Τὸ μεσν. ἀλέθω, ὃ ἐκ τοῦ μεταγν. ἀλήθω. Τὸ ε ἐκ τοῦ ἡλεσα ἀορ. τοῦ ἀρχ. ἀλέω εὐχρήστου καὶ ὡς ἀορ. τοῦ ἀλήθω.

1) Συντρίβων ἰσχυρῶς κόκκους δημητριακῶν καρπῶν μεταβάλλω εἰς ἄλευρον ἢ κόκκους καφέ εἰς κόνιν ἢ καρπούς ἐλαίας εἰς πολτὸν κττ., καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ἐνεργεῖ διὰ τοῦ εἰδικοῦ ὄργανου, τοῦ μύλου, καὶ ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ ὄργανου κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ. κ. ἀ.) Καπ. (Ἀραβάν. Σινασσ. Φερτ. κ. ἀ.) Πόντ. (Ἀμισ. Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) Τσακων.: Ἀλέθω καλαμπόκι - κριθάρι - σιτάρι κττ. Ἀλέθω καφέ. Ὁ μύλος ἀλέθει καλὰ κοιν. Με τὸ βορζὰ ἀλέθ', μ' ἄλλον τσαιρὸ δὲν ἀλέθ' (ἐνν. ὁ ἀνεμόμυλος) Τῆν. Ἀλέθω κορκότα - πλουγούρ' (κορκότα = ἀποφλοιωμένος σίτος χονδροκομμένος διὰ χειρομύλου, πλουγούρ' = σίτος βρασμένος καὶ ἀποφλοιωμένος) Χαλδ. Ἀλέθω ἐλαῖες πολλαχ. (συνών. φρ. κάνω ἐλαίες). Σάμερε ὅλοι οἱ μύλοι ἀλέκαϊ (σήμερον ὅλοι οἱ μύλοι ἤλε-

σαν) Τσακων. || Φρ. Ἀλέθει ὁ μύλος του (ἐπὶ τοῦ ἔχοντος στόμαχον ὑγιῇ καὶ τρώγοντος καλῶς) πολλαχ. Ἀλεκα τσαι ξάλεκα (ἄλεσα καὶ ξάλεσα, ἦτοι ἐτελείωσα τὸ ἔργον μου) Μέγαρ. Ἀλέθει ὁ μύλος, δῶσ' του ν' ἀλέση (τρῶγε ὅ,τι θέλεις καὶ μὴ ἐμποδίζεσαι ἀπὸ διαιτητικὰ παραγγέλματα) πολλαχ. Ἀλέθ' ἢ γλῶσσα του (ἐπὶ τοῦ διαρκῶς τρώγοντος ἢ τοῦ πολυλόγου) πολλαχ. Θ' ἀλέσ' ἢ γλῶσσα μ' ὅσον μπουρεῖ (θα ἀναπτύξω ὅλην τὴν εὐγλωττίαν μου) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀλέθουν τὰ δόντια του (ἐπὶ τοῦ τρώγοντος καλῶς) πολλαχ. Τὸν ἄλιστα καμπόσου (εἶπα εἰς αὐτὸν ἀρκετὰ προσπαθῶν νὰ τὸν πείσω) αὐτόθ. Ἀλέθιτι αὐτός (ὑπεῖκει εἰς τὰς εὐγλώττως γινομένας συστάσεις) αὐτόθ. Ἀλέθω ἀέρα (φλυαρῶ ἀσκόπως. Συνών. φρ. κοπανίζω ἀέρα) πολλαχ. Ἀλέθει ὁ ἀέρας (ἐπισκῆπτει ὀρμητικὸς καὶ ὡς στρόβιλος) Σύμ. || Παροιμ. Ἐμπαῖτε, σκύλλοι, ἀλέσετε κί ἀλεστικά μὴ δώσετε (ἐπὶ τῶν διοικούντων κακῶς τὰ τοῦ ἰδίου οἴκου καὶ παραδιδόντων ταῦτα ἔρμαιον εἰς ἄρπαγας καὶ καταχραστὰς) σύνθη. Ὁ καλὸς ὁ μύλος, ὅ,τι βρῇ ἀλέθει (ἐπὶ τοῦ ἔχοντος στόμαχον ὑγιῇ) Σινασσ. Ἡ καλὸς ἢ μύλους ἰλέθει κί σιτάριν, ἰλέθει κί κλιθάριν (συνών. τῇ προηγούμενῃ) Λιβύσσ. || Ἀσμ.

Νάλισε, μύλο μ', νάλισε τῇ διάκω τὸ κεφάλι,
βγάλε τ' ἀλεύρι κόκκινο καὶ τὸ πασπάλ' μελάνι
Μάλαρ.

Ἀλεθε, μύλο, μυλαρά, | κάνε τ' ἀλεύρι μου καλὰ,
σ'ταρένγα καὶ σμιγαδερά, | ὥσαν μυρμηγοκέφαλα,
νὰ τρώς ἐσύ, νὰ τρώω κ' ἐγώ, | νὰ τρώσι κ' οἱ χωροφυλάκοι
(ἐπιμύλιον) Πελοπ. (Λακων.) 2) Μέσ. πειράζομαι ἐνδομύχως, καταβιβρώσκομαι ἠθικῶς Κύπρ.: Ἀσμ.

Ἀρκεψεν πκρόν τδ' ἐλέθετον 'ποῦ μέσα σὰν τὸ ρύζι,
γιατὶ γνωρίζει τὴν καλὰ τῷ αὐτῇ δὲν τὸν γνωρίζει.
Συνών. τρώγομαι (ἰδ. τρώγω).

ἀλειᾶ ἢ, Κέρκ. Σάμ. Στερελλ. (Μεσολόγγ.) κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀλειᾶ, παρ' ὃ καὶ ἀλειᾶ μεταγν.

1) Ἀγρα τῶν ἰχθύων, ἀλειᾶ Κέρκ. Στερελλ. (Μεσολόγγ.) κ. ἀ.: Πάει 'ς τὴν ἀλειᾶ Κέρκ. Πάω γιὰ ἀλειᾶ Μεσολόγγ. || Φρ. Μεγάλη ἀλειᾶ (ὁ χρόνος ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ Ὀκτωβρίου μέχρι τοῦ πρώτου δεκαημέρου τοῦ Δεκεμβρίου, ὅτε γίνεται ἡ ἀλειᾶ τῶν μεγάλων ἰχθύων) αὐτόθ. Βάρεσ' ἢ ἀλειᾶ (ἦλθεν ἡ ἐποχὴ τῆς μεγάλης ἀλειᾶς) αὐτόθ. Συνών. ἀλειό, ψάρεμα. 2) Ἀθροισμα, σμῆνος ἰχθύων πολλῶν ἀλιευθέντων ἢ μελλόντων νὰ ἀλιευθοῦν Σάμ.

ἀλειάνιστος ἐπίθ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Πελοπ. (Κορινθ.) κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λειανιστός < λεια-νίζω.

1) Ὁ μὴ λεπτυνθεὶς Πελοπ. (Κορινθ.) κ. ἀ.: Στειλᾶρι ἀλειάνιστο. 2) Ὁ μὴ χωρισθεὶς εἰς λεπτὰ μέρη Θράκ. (Σαρεκκλ.) κ. ἀ.

ἄλειμμα τό, κοιν. καὶ Καπ. (Ἀραβάν. Φάρασ. Φερτ. κ. ἀ.) Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν.) ἄλειμ-μον Κύπρ. ἄλειμμαν Πόντ. (Ἀμισ. Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) ἄλ'μμα βόρ. ἰδιώμ.

Τὸ ἀρχαῖον οὐσ. ἄλειμμα = πᾶσα ἀλοιφή. Τὸ ἄλειμμαν καὶ παρὰ Δουκ.

1) Ἐπάλειψις, ἐπίχρισις τοίχου διὰ διαλύματος ἀσβέστου ἢ ἀργίλλου, πολλάκις κατὰ πληθ. Ζάκ. Μακεδ. (Βελβ.) Σίφν. κ. ἀ.: Ἐχομε ἀλείμματα Σίφν. 2) Πᾶσα οὐσία,

